

се, че отново зачува подире си ония тихи стъпки, престана да бѣга, тръгна бавно и спокойно, съ равнодушни крачки и като наближи една низка дървена порта, бързо се озърна, внезапно я откряна и изчезна задъ нея. Портата се затвори тъй безшумно подире му, както и безшумно се бѣ отворила, сякашъ раздвигана отъ невидима ржка.

Въ полумрака на двора Добромиръ пошълна:

— Всички ли сж вече събрани?

— Отдавна... — отвърна нѣкой съвсемъ тихо.

Когато влѣзе въ мазето, кждето задъ яко залостени кепенци, подъ мъждукащата свѣтлинка на жълта вощенница, десетина мъже говорѣха съ притихнали, горещи гласове, всички млъкнаха за мигъ и го изгледаха. Младиятъ Витлеемъ, който се бѣ завърналъ отъ Римъ, поради обтегнатитѣ, хладни отношения между Борилъ и папата, стана и се отправи къмъ брата си.

— Кжде се бави толкова? Не можа да чуешъ най-чуднитѣ новини.

— Затова пъкъ видѣхъ най-чудното шествие. Новиятъ владика пристигна въ Търновъ.

— Костадинъ? Оня безстиденъ пияница? Оня богоненавистникъ ли? Оня невежа ли? — се изтръгна отъ устата на всички.

— Да. Съ очитѣ си го видѣхъ. Значи все пакъ Борилъ е успѣлъ да наложи своето мекере.

— Ами какъ ще служи въ църква този простакъ, който не знае дори да чете? — възкликна коместибуляръ Сергий съ дълбокия си гърленъ гласъ.

— Съ него пристигна и протопопъ Никола. Той ще се грижи за тази работа — каза съ горчивина и отвращение Добромиръ.

— Кой ти се грижи за службата и поучаването на народа... Това сж дребни работи. Нали Костадинъ ще прибира десетъка отъ владишкитѣ имоти на Преславъ. А тя е най-богатата епархия. Това е по-важно... — въздъхна глухо алагаторъ Георги и поглади съ гнѣвно движение голото си теме.